

Aigüestortes i l'Estany de Sant Maurici

Aigüestortes i l'Estany de Sant Maurici

AGUSTÍ CASANOVA I MASFERRER

Quan contrastem el món de la nostra infància i adolescència amb el d'ara semblen dues realitats comunicades i tan diferents i estranyes com l'Àfrica comparada amb els Estats Units o Europa. Nascut al 1946, sis anys després que acabés la cruenta Guerra Civil, vaig patir les privacions d'aquell període, econòmiques, polítiques i morals. Sempre que comento com eren aquells anys als joves actuals s'esgarriren pensant com podíem viure sense dutxar-nos, que es passés a les llars un fred polar, que no hi hagués aparells electrodomèstics i que ens informéssim amb una ràdio. Els resulta increïble que les persones ens escriguéssim cartes, que una de les grans il·lusions fos veure el mar, que els

gratacels amb ascensors només sortissin a les pel·lícules, com els senyors vestits amb frac i les senyores escotades. En la dècada dels setanta el món s'accelerà i es passà d'aquell món pla, quiet, amb pocs canvis, a un món en marxa, sotmès a una dinàmica imparabile, que ens va anar convencent que era impossible viure sense cotxe, televisor, mòbil, rentadora i nevera.

La primera vegada que vaig sortir del poble per viure una aventura adolescent amb una colla d'amics va ser al Pirineu de Lleida. No havia passat de Barcelona i la resta d'amics, tampoc. Anar a Aigüestortes sí que era anar molt lluny. El nostre objectiu era acampar a l'estany de sant Maurici sota els Encantats i des d'allà havíem programat diverses excursions que no férem, bé, els tres escoltes del grup, més avesats a caminar, sí que s'enfilaren als llacs de més amunt i a pics molt enlairats, igual que anaren a peu a Espot i tornaren amb les motxilles carregades de menjar. La resta ens passàrem els dies jugant a cartes, llegint i fent el ximble.

Per a nosaltres el món era nou; els sentits externs eren insuficients per atendre l'allau d'estímul que rebíem. Tot ens encuriòsia. La nostra capacitat d'astorament era infinita. Atònits contemplàvem la bellesa del paratge i jo sense èxit pretenia atrapar-la tota en mots que escrivia en un quadern; era tanta i tan intensa, tan exuberant i meravellosa, que em mancaven paraules i si existien no les coneixia o no sabia atreure-les i cosir-les unes amb altres per aconseguir frases amb sentit que diguessin allò que sentia. Cada cop que ho intentava, fracassava i estripava el full. Mai havia vist un llac de plata, pics tan elevats coronats amb blanca neu, uns boscos frondosos d'alts troncs marrons i fulles negres, unes prades tan verdes i no havia dormit mai en una tenda de campanya. Els tres escoltes ens havien fet una ensar?ro?nada de campionat, tan ingenu i de bo?na fe érem. Ens engrescaren afirmant que hi havia molt d'ambient en aquell veral idíl·lic de l'Estany de Sant Maurici, ple de discoteques concorregudes per noies franceses molt modernes, que creien en l'amor etern que dura una nit i els boscos sembrats de rovellons, rossinyols, maduixetes i gerds, i si es tirava la canya de pescar al llac la truita neda?va alegre per enganxar-se a l'ham i ens la menjàrem acabada de pescar. Quan arribàrem al lloc ens adonàrem que allà no hi havia sales de festa, ni bars, ni cases i que a partir de les cinc de la tarda queia la foscor i el fred de neu ens obligava a refugiar-nos en una tenda de campanya tan immen?sa com un petit envelopat. Abans d'arribar a Espot passàrem per carreteres no asfaltades i els cotxes s'escalfaren. Els cotxes en aquells anys emmalaltien d'escalfament. El conductor ens obligava a baixar i caminar durant dos o tres quilòme?tres. Sort que era mecànic i arreglava amb cordes i filferro els desperfectes del tub d'escapament o del ventilador. El viatge del poble a Espot durà més de 12 hores. Sort que havíem sortit de matinada i el dia era llarg. Res ens molestava i tot era motiu d'alegria i bromes i no ens hauria importat passar la nit en qualsevol pallissa.

Recordo que el succés més celebrat fou quan l'Emili una tarda anà a pescar i al cap de dues hores va tornar tremolant de fred, com una fulla a l'arbre. Patia un atac d'hipotèrmia, ens digué el noi més savi, en Salvador. L'Emili, balbucejant ens explicà que després d'una hora intentant pescar notà com una truita havia picat, però el fil s'havia entortolligat en unes branques i per recuperar-lo i agafar el peix, es ficà amb la roba posada dins l'estany d'aigua gelada; quan aconseguí desembolicar el fil, el peix ja feia estona que s'havia escapat. Pensàvem que no ens en sortiríem, després d'abrigar-lo i haver-se begut mitja ampolla de conyac, no tornava en si, seguia amb esgarifances i els dits de les mans balbs; decidirem fer-li fregues amb greix per tot el cos, tal com havíem vist en una pel·lícula d'esquimals. De l'hipotèrmia passà a una alegre borratxera, fou quan ens digué que volia anar a ballar tangos. No sabíem què fer, a més no en sabia, de ballar tangos. No hi havia cap més solució que acabar-lo d'emborratxar i que agafés una bona mona. A la nit el seu millor amic, per calmar-lo va dormir abraçat a ell.

A la tornada, com que havíem passat dies apartats del món, visitàrem un bordell de Vic de mala mort, de nom Cala Tana. Neorealisme italià. No havia estat mai en un antre tan rònc i brut: les parets despintades i amb esquerdes, un bar fosc amb una llum tènue i vermellosa i darrere la barra una dona grossa amb cara de geniüda, que donava als clients un número i quan una meuca baixava per l'escala, la mestressa cantava un número i el que el tenia pujava amb la dona cap al pis del pecat.

Algun lector probablement pensa que fórem uns imprudents i uns babaus engalipats per tres amics. Senzillament érem joves.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/opinio/2014/06/04/aiguestortes-lestany-sant-maurici/672696.html?utm_source=rss